'N OWN ROUTE PUBLIKASIE

MY EIE ROETE

Ware stories. Harde lesse.
Nuwe beginne.

YOLANDI PIETERSE

’N OWN ROUTE PUBLIKASIE

MY EIE *ROETE*

Ware stories. Harde lesse.
Nuwe beginne.

Yolandi Pieterse

Kopiereg

MY EIE ROETE

Ware stories. Harde lesse. Nuwe beginne.

Yolandi Pieterse

Kopiereg © 2026 Yolandi Pieterse. Alle regte voorbehou.

Geen deel van hierdie publikasie mag sonder vooraf skriftelike toestemming van die kopiereghouer gereproduseer of versprei word nie, behalwe waar die wet dit toelaat.

’n Own Route-publikasie

Inhoudsopgawe

Hoofstuk 1: Niemand het vir my ’n padkaart gegee nie

Hoofstuk 2: Sê ja vir die avontuur!

Hoofstuk 3: Jou netwerk is meer werd as jou netto waarde

Hoofstuk 4: Moenie wag totdat jy gereed is nie

Hoofstuk 5: Die besigheid wat my geleer het om te laat gaan

Hoofstuk 6: Grade, doeke en sperdatums

Hoofstuk 7: Die mense wat deure oopmaak

Hoofstuk 8: Wanneer Plan A verdwyn

Hoofstuk 9: Om klein entrepreneurs groot te maak

Hoofstuk 10: Jy kan kreatief én strategies wees

Hoofstuk 11: Om op 46 weer te begin

Hoofstuk 12: Sukses is meer as geld

Aan my kinders

HOOFSTUK 1

Niemand het vir my ’n padkaart gegee nie

Ek behoort aan die generasie wat nog weet hoe om ’n papierpadkaart te gebruik.

Ja, ’n regte een. Daardie enorme ding wat jy oor die passasiersitplek oopvou, jou roete probeer uitwerk en dan die volgende tien minute spandeer om dit weer opgevou te kry.

Voor Google Maps, Waze en daardie vriendelike stemmetjie wat sê jy moet oor 200 meter links draai, moes ons self uitwerk waarheen ons op pad was.

Jy het langs die pad stilgehou, die kaart oopgesprei, die dorp gesoek waarheen jy wou gaan en probeer uitwerk hoe op aarde jy daar moes uitkom.

En mag die hemel jou help as jy alleen gery en verkeerd afgedraai het!

Toe kom tegnologie ons uiteindelik van al daardie gesukkel red.

Of so het ons gedink.

Ek onthou een spesifieke keer toe ek vir werk na ’n spa in Ermelo moes ry.

Teen daardie tyd was papierkaarte iets van die verlede en het ons die wonderlike uitvinding van ’n Garmin-GPS gehad.

Tik jou bestemming in, volg die aanwysings en kom presies daar aan waar jy moet wees.

Dis mos hoe dit veronderstel was om te werk.

Maklik, né?

Wel, blykbaar nie as jy ek is nie.

Ten spyte van my Garmin het ek dit reggekry om heeltemal in Ermelo te verdwaal.

Nou kyk, Ermelo is nou nie juis New York nie. Maar wanneer jy geen idee het waar jy is nie, kan dit net sowel wees.

Ek het gedoen wat enige verstandige vrou sou doen.

Ek het vir Riaan gebel.

Daar was net een klein probleempie.

Riaan was nog nooit in Ermelo nie.

Nie een keer nie.

Hy het nie die dorp of die paaie geken nie. Hy het ook nie voor ’n rekenaar gesit en ’n kaart bestudeer nie.

En tog het hy dit reggekry om vir my te verduidelik hoe om by my bestemming uit te kom.

Hoe?

Wat ek graag Manslogika noem.

Hy het my gevra om die straatname vir hom te lees.

Net uit daardie name het hy uitgewerk waar ek was en my stap vir stap deur die dorp gelei.

Tot vandag toe verstaan ek nie heeltemal hoe hy dit reggekry het nie.

Daar sit ek toe in Ermelo, mét ’n GPS, heeltemal verdwaal.

En daar is Riaan, wat nog nooit sy voet in die dorp gesit het nie, besig om my rond te stuur met straatname en die een of ander geheimsinnige stelsel wat hy blykbaar in sy kop het.

Daardie storie laat my vandag nog lag.

Maar op ’n vreemde manier klink dit ook baie bekend.

Want as ek terugkyk, het ’n groot deel van my lewe nogal baie soos daardie rit deur Ermelo verloop.

Ek het jare lank probeer uitwerk waarheen ek op pad is.

Soms het ek ’n plan gehad.

Soms het ek al die hulpmiddels gehad wat ek gedink het ek nodig het.

Soms was ek doodseker ek weet presies wat ek doen.

En soms het ek, ten spyte van al daardie planne en hulpmiddels, steeds verdwaal.

Nie noodwendig op ’n pad in Ermelo nie.

Maar in my loopbaan.

In besigheid.

In moederskap.

En partykeer sommer in die lewe self.

Wat ek intussen geleer het, is dat verdwaal nie altyd beteken jy is op die verkeerde pad nie.

Soms beteken dit bloot dat jou roete moet verander.

Die lewe wat ek gedink het ek bou

As iemand vir my jonger self gesê het dat ek op 45 ’n nuwe besigheid sou begin, terwyl ek drie kinders grootmaak, nog ’n besigheid bestuur en probeer uitwerk hoe om vir ons gesin ’n meer finansieel veilige toekoms te skep, sou ek waarskynlik ’n paar vrae gehad het.

Om mee te begin: Wat het dan geword van die loopbaan waaraan ek so hard gewerk het?

Ek was nog nooit iemand wat bang was vir werk nie.

Ek het in die skoonheidsbedryf begin, vyf jaar op passasierskepe gewerk, spa’s en fiksheidsentrums bestuur, na die wêreld van besigheidsagteware beweeg, ’n konsultant geword, ’n internasionale

projekbestuurskwalifikasie verwerf en my BCom-graad in Entrepreneurskap voltooi.

Uiteindelik het ek die hoof van ’n Projekbestuurskantoor by ’n internasionale sagtewaremaatskappy geword.

Ek het myself opgewerk tot in ’n senior posisie.

Ek het ’n goeie salaris verdien.

Ek het kwalifikasies, ondervinding en ’n loopbaan gehad waaraan ek jare lank gebou het.

Dit was mos die padkaart, of hoe?

Studeer hard. Werk hard. Bou jou loopbaan. Verdien ’n goeie salaris. Sorg vir jou gesin.

Dis hoe dit veronderstel was om te werk.

Behalwe dat die lewe nie altyd by die plan hou nie.

Ek is al drie keer afgelê.

Drie keer!

Jy sou dink dat ek ná die eerste twee kere darem ’n soort lojaliteitskaart sou gekry het.

Baie geluk! Jy het jou derde onverwagte loopbaanverandering ontsluit!

Ongelukkig kry ’n mens nie beloningspunte vir afleggings nie.

Die derde keer was in Junie 2025.

Op daardie stadium het ek ongeveer R70 000 per maand verdien.

En toe, skielik, was daardie salaris weg.

Die debietorders het ongelukkig nie saam daarmee verdwyn nie.

Ook nie die motorpaaiemente, huishoudelike uitgawes, skoolkostes of die alledaagse verantwoordelikhede van ’n gesin van vyf nie.

Ek het kwalifikasies gehad.

Ek het ondervinding gehad.

Ek het ’n graad gehad.

En tog was dit baie moeiliker om weer werk te kry as wat ek ooit verwag het.

Dit was ’n bitter moeilike werklikheid om te aanvaar.

Vir jare het ek geglo dat harde werk, ondervinding en aanhou leer my sou help om ’n veilige toekoms te bou.

Ek glo steeds daardie dinge is belangrik.

Maar ek glo nie meer dat ’n goeie werk outomaties werksekerheid beteken nie.

Dít was ’n les wat ek beslis nie beplan het om te leer nie.

Soms word die ompad jou nuwe pad

Gelukkig het ek reeds ’n klein besigheid begin.

In April 2024, terwyl ek nog voltyds gewerk het, het ek YMP Branded Gifting begin.

Dit het alles begin met ’n verjaardaggeskenk vir een van my seun se maatjies.

Daarna het Moedersdaggeskenke, Vadersdaggeskenke en ander klein bestellings gevolg.

Ek het daarvan gehou om goed te maak.

Ek het dit geniet om geskenke te verpersoonlik en maniere te vind om gewone produkte iets besonders te maak.

Aanvanklik was dit ’n stokperdjie en ’n ekstra inkomste langs my gewone werk.

’n Manier om ’n bietjie ekstra geld te verdien, veral vir die kinders se buitemuurse aktiwiteite.

Ek was nie besig om ’n besigheid te bou wat my korporatiewe salaris onmiddellik sou kon vervang nie.

Ek het bloot iets gedoen waarvoor ek lief was, ekstra geld verdien en gekyk waarheen dit my sou neem.

Toe verloor ek my werk.

En skielik het alles verander.

Daardie klein besigheidjie het oornag ’n baie groter verantwoordelikheid gekry.

Dit moes nou help om ons gesin te onderhou.

En ek het baie vinnig ontdek dat dit twee heeltemal verskillende dinge is om iets te geniet én om ’n finansieel volhoubare besigheid daarvan te maak.

Ek kon pragtige produkte skep.

Ek kon projekte bestuur.

Ek het stelsels, prosesse, begrotings en besigheidsbedrywighede verstaan.

Maar om kliënte te kry, verhoudings te bou, korporatiewe bestellings te bekom en teen gevestigde ondernemings mee te ding, het ’n heel ander stel vaardighede geverg.

Vaardighede wat ek nog besig was om aan te leer.

En, om eerlik te wees, steeds besig is om aan te leer.

Ek gaan nie vir jou vertel dat alles skielik soos klokslag in plek geval het nie.

Want dit het nie.

Om YMP op te bou, was uitdagend.

Daar is ondernemings in die korporatiewe geskenkebedryf wat al meer as 25 jaar bestaan.

Hulle het gevestigde verhoudings, bekende name en lojale kliënte.

En hier probeer ek my plek in daardie mark vind, terwyl ek terselfdertyd die finansiële druk hanteer van ’n huishouding sonder my gewone salaris.

Party dae het ek vol selfvertroue gevoel.

Ander dae het ek gewonder hoe op aarde ek alles gaan laat werk.

Maar een ding het ek geweet: Ek wou nie opgee op iets wat ek regtig geniet nie.

En ek het nie.

Die pad wat my na mense gelei het

Een van die belangrikste dinge wat ek deur my loopbaan geleer het, is dat geleenthede dikwels deur mense kom.

Nie noodwendig die mense wat jy verwag nie.

En ook nie altyd op die manier wat jy gedink het nie.

Toe ek jonger was, het my oom my gehelp om my eerste werk in ’n skoonheidsalon in Malelane te kry.

Jare later het ’n professionele kontak vir my die deur oopgemaak na ’n geleentheid om ’n spa in Mosambiek te vestig.

Ná my tweede aflegging het ’n ma wat ek deur die skool geken het, my met ’n geleentheid in besigheidsagteware in aanraking gebring.

Daardie kontak het my uiteindelik na Sage-konsultasiewerk en ’n heeltemal ander loopbaanrigting gelei.

Toe ons ons gesin van Johannesburg na Kaapstad wou verhuis, het nog ’n professionele kontak gehelp om dit moontlik te maak.

En toe ek YMP begin het, het ek by BNI aangesluit, ’n organisasie waar sake-eienaars deur netwerking verhoudings en verwysings bou.

Elke Woensdagoggend het ek netwerkvergaderings bygewoon, ander sake-eienaars ontmoet en verhoudings begin bou.

Daardie verhoudings het my gehelp om YMP te laat groei en my aan geleenthede bekendgestel wat ek dalk nooit op my eie sou ontdek het nie.

As ek nou terugkyk, sien ek ’n patroon.

My loopbaan was nooit een lang, reguit pad nie.

Dit was ’n reeks draaie, kontakte, geleenthede en besluite.

Party het ek beplan.

Ander het heel onverwags opgedaag.

En ’n hele paar het vereis dat ek maar moes uitwerk wat om te doen terwyl ek reeds besig was.

Wat my natuurlik weer terugbring by Ermelo.

Soms kan jy die beste navigasiestelsel in die wêreld hê en steeds iemand anders nodig hê om jou te help om jou pad te vind.

Dit beteken nie jy is onbekwaam nie.

Dit beteken net jy hoef nie alles self te weet nie.

En dit is, glo ek, een van die waardevolste lesse in besigheid.

Moederskap kom ook nie met ’n Garmin nie

As daar nou een deel van die lewe is waarvoor ek regtig ’n ordentlike handleiding sou kon gebruik, is dit moederskap.

Toe ons eerste dogtertjie, Keira, gebore is, was ek doodbang ek doen iets verkeerd.

Ek het die boeke gelees.

Ek wou alles reg doen.

Ek het haar elke drie uur geborsvoed, presies soos ek geleer is.

Ons het destyds in ’n dubbelverdiepinghuis gebly, met ons slaapkamers bo.

Een aand bied Riaan toe aan om vir Keira ondertoe te vat sodat ek ’n bietjie kon rus.

Hy het homself met ons dogtertjie in sy La-Z-Boy-leunstoel tuisgemaak.

Wonderlike man.

Wonderlike pa.

Wonderlike geleentheid vir ’n doodmoë ma om ’n bietjie te slaap.

Totdat ek wakker word van Keira wat huil.

Ek gaan toe ondertoe om te kyk wat aangaan.

En daar kry ek hulle.

Ons dogtertjie lê op Riaan se bors en huil asof haar hele wêreld uitmekaarval.

En haar pa?

Vas aan die slaap.

Heeltemal salig onbewus van die drama wat letterlik op sy bors afspeel. Hy vertel nou nog vir mense dat ons kinders almal van dag een af deurgeslaap het!

Soveel vir die ouerskaphandleiding!

Vandag het ons drie kinders: Keira, Leandri en Zanru.

En as moederskap my enigiets geleer het, is dit dat jy elke ouerskapboek onder die son kan lees en steeds in situasies beland waarvoor niemand jou voorberei het nie.

Elke kind is anders.

Elke lewensfase bring nuwe uitdagings.

Net wanneer jy dink jy het uiteindelik iets onder die knie, word hulle groter en verras jou met iets heeltemal nuuts.

En dan kom die tienerhoudings!

Maar moederskap het my ook geleer dat ek nie altyd al die antwoorde hoef te hê nie.

Ek en Riaan neem besluite saam.

Ons probeer om openlik met ons kinders te kommunikeer.

Ons moedig hulle aan om vir hulself te dink, verantwoordelikheid te aanvaar en maniere te vind om hul eie geleenthede te skep.

Ek wil hê hulle moet verstaan dat daar meer as een manier is om ’n toekoms te bou.

En dalk voel ek juis so oor alles wat ek self al beleef het.

Om op 46 weer te begin

Op 16 Oktober 2026, net ’n paar weke voor my 46ste verjaardag, het ek nog ’n nuwe onderneming begin.

Own Route.

Nie omdat YMP misluk het nie.

Nie omdat ek skielik ’n towerformule ontdek het om geld te maak nie.

En beslis nie omdat ek alles mooi uitgepluis het nie.

Ek het begin omdat ek nog ’n manier wou ondersoek om inkomste te bou en geleenthede te skep.

Ek wou meer leer oor digitale bemarking, digitale produkte, aanlynbesigheid en die tegnologie wat vandag vir entrepreneurs beskikbaar is.

Ek wou ook ontdek hoe ek daardie vaardighede kon gebruik om die besighede wat ek reeds bou, verder te ondersteun.

Was ek senuweeagtig?

Daar was beslis baie om te leer.

Tegnologie verander vinnig, en om ’n aanlynbesigheid te bou, behels heelwat meer as om net ’n webwerf op te sit en te hoop iemand koop iets.

Maar ek het al voorheen van voor af begin.

Ek het van loopbaan verander.

Ek het nuwe stelsels aangeleer.

Ek het besighede gebou.

Ek het kinders grootgemaak terwyl ek gewerk en gestudeer het.

En ek het ontdek dat om onervare in iets te wees, nie beteken dat jy dit nie kan leer nie.

Ek het nie met leë hande begin nie.

Ek het begin met alles wat ek oor die jare geleer het.

Die ondervinding.

Die foute.

Die verhoudings.

Die kwalifikasies.

Die kreatiwiteit.

Die vermoë om in stelsels en prosesse te dink.

Selfs die dinge wat nie uitgewerk het nie.

Dit alles het my tot hier gebring.

En vir die eerste keer het ek anders oor my lewenspad begin dink.

Dalk hoef ek nie die perfekte padkaart te vind nie.

Dalk moet ek my eie een teken.

Wat ek geleer het oor jou eie pad vind

Ek wens ek kon vir jou sê dat elke onverwagte draai in my lewe tot iets wonderliks gelei het.

Maar dit sou nie die waarheid wees nie.

Party ervarings was seer.

Party besluite was moeilik.

Party geleenthede het eenvoudig nie uitgewerk nie.

En daar is steeds dae wanneer die finansiële druk oorweldigend voel.

Ek is nog nie by die bestemming waarheen ek werk nie.

Maar ek het ’n paar dinge geleer oor hoe om jou pad deur die lewe en besigheid te vind.

Eerstens: Dit is belangrik om ’n plan te hê, maar dit is net so belangrik om bereid te wees om daardie plan te verander.

’n Plan gee jou rigting. Dit help jou om besluite te neem en jou vordering te meet.

Maar jou plan moenie jou tronk word nie.

Wanneer omstandighede verander, moet jy dalk jou roete aanpas.

Dit beteken nie outomaties dat jy misluk het nie.

Tweedens: Die vaardighede wat jy in een hoofstuk van jou lewe aanleer, kan in ’n volgende hoofstuk ongelooflik waardevol wees.

Toe ek in die skoonheidsbedryf gewerk het, het ek geen idee gehad dat ek eendag in besigheidsagteware sou werk nie.

Toe ek Sage Pastel begin gebruik het, het ek nie geweet dat dit my uiteindelik na konsultasiewerk sou lei nie.

Toe ek my projekbestuursvaardighede ontwikkel het, het ek nie besef hoe waardevol dit later sou wees wanneer ek my eie besighede bestuur nie.

Niks waarborg dat elke ervaring eendag nuttig gaan wees nie.

Maar jy sal dalk verbaas wees oor hoeveel kennis jy reeds het.

Derdens: Verhoudings maak saak.

Nie omdat elke mens wat jy ontmoet ’n potensiële kliënt is nie.

Maar omdat mense kennis deel, jou aan geleenthede bekendstel, ander perspektiewe bied en jou soms help om iets raak te sien wat jy self misgekyk het.

Riaan hoef nie self in Ermelo te gewees het om my te help om my bestemming te vind nie.

Hy moes bloot die regte vrae vra.

Vierdens: Jy hoef nie alles uitgepluis te hê voordat jy begin nie.

As ek gewag het totdat ek alles van entrepreneurskap geweet het, sou ek waarskynlik nooit MomIdeas, YMP of Own Route begin het nie.

Dit beteken nie jy moet blindelings in elke geleentheid inspring sonder om jou huiswerk te doen nie.

Dit beteken bloot dat leer en doen dikwels hand aan hand moet gaan.

En laastens: Sukses moet vir jóú iets beteken.

Op hierdie stadium van my lewe gaan sukses nie net daaroor om meer geld te verdien nie.

Natuurlik maak geld saak.

Enigiemand wat al finansiële spanning beleef het, weet dit.

Maar ek wil ook rustig in die aand kan slaap.

Ek wil tyd hê vir ’n koppie koffie saam met ’n vriendin, sonder om skuldig te voel dat ek eintlik moet werk.

Ek wil vir Riaan vir ontbyt kan uitneem.

Ek wil saam met ons kinders reis en herinneringe maak.

Ek wil selfs iets so eenvoudig soos roomys kan koop sonder om eers die begroting uit te werk.

Ek wil besighede bou wat ons lewe ondersteun, nie een waarin werk en geldbekommernisse alles oorneem nie.

En ek wil hê ons kinders moet grootword met die wete dat hulle keuses het.

Dít is die dinge wat vir my saak maak.

Vind jou eie pad

Voordat jy na die volgende hoofstuk aanbeweeg, wil ek hê jy moet ’n bietjie oor jou eie lewenspad dink.

Nie die een wat jy vir jouself voorgestel het toe jy jonger was nie.

Die een wat jy nou regtig stap.

Vra jouself:

1. Watter padkaart volg ek?

Is dit een wat jy self gekies het?

Of is dit gevorm deur jou familie se verwagtinge, die samelewing, jou opvoeding of die idee dat daar net een regte manier is om suksesvol te wees?

2. Wat het my onverwagte ompaaie my geleer?

Dink aan ’n werk wat geëindig het, ’n besigheid wat nie uitgewerk het nie, ’n geleentheid wat jy misgeloop het of ’n besluit wat jou lewe in ’n ander rigting gestuur het.

Wat het jy daaruit geleer wat jy vandag nog saam met jou dra?

3. Wie is die mense wat my help om my pad te vind?

Na wie kan jy gaan vir eerlike raad, ’n ander perspektief of ’n bietjie aanmoediging?

En net so belangrik: Wie anders se pad kan jy dalk makliker maak deur te deel wat jy weet?

4. Wat is een stap wat ek kan neem in die rigting van die lewe wat ek graag wil hê?

Nie tien stappe nie.

Nie ’n volledige vyfjaarplan nie.

Net een praktiese stap.

Dit kan wees om ’n nuwe vaardigheid aan te leer, iemand te kontak, ’n besigheidsidee te ondersoek of uiteindelik daardie besluit te neem wat jy al so lank uitstel.

Jy hoef nie die hele pad voor jou te kan sien om die volgende draai te vat nie.

Nog net een gedagte

Ek lag steeds wanneer ek dink aan hoe ek in Ermelo verdwaal het.

Daar ry ek rond met ’n Garmin en probeer om ’n spa te kry.

En Riaan, wat nog nooit daar was nie, verduidelik vir my waarheen om te ry met wat ek steeds sy Manslogika noem.

Ek weet nie of hy dit noodwendig sal waardeer dat ek daardie storie as ’n les in entrepreneurskap gebruik nie.

Maar ná al die jare dink ek dit pas nogal goed.

Die aanwysings wat jy dink jy nodig het, is nie altyd dié wat jou werklik help nie.

Soms moet jy stilhou, rondkyk, vrae vra en ’n ander manier probeer.

En soms moet jy aanvaar dat die pad vorentoe glad nie gaan lyk soos die een wat jy oorspronklik beplan het nie.

Op 46 is ek steeds besig om dele van my lewenspad uit te werk.

Ek leer steeds.

Ek bou steeds.

Ek maak steeds foute.

Ek probeer steeds om vir my gesin ’n beter toekoms te skep.

Maar ek wag nie meer vir iemand om vir my die perfekte padkaart te gee nie.

Ek vind my eie pad.

En dalk ontdek jy, terwyl jy hierdie boek lees, ook ’n bietjie meer van jou eie pad.

My volgende groot ompad sou my baie verder as Ermelo neem: uit Suid-Afrika, ’n wêreld in wat ek nooit kon droom ek eendag sou beleef nie.